HAZİNE PEŞİNDE

İLK ÖYKÜLERİM SERİSİ - 6

HAZİNE PEŞİNDE

İÇİNDEKİLER

DOSTUMU ÖZLEDİM

Bugün sabah yatağımdan isteksizce kalktım. Annem mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. Yüzümü yıkayıp önlüğümü giydim. Akşamdan hazırladığım çantamı kapının yanına koydum. Evden çıkmama yirmi dakika vardı.

— Haydi Fatih, diye seslendi annem. Kahvaltın hazır!

Canım bir şey istemiyordu. Annemin bir şey fark etmemesi için yermiş gibi yapıyordum. Tabii annelerin çocuklarının kalbini okuyabildiğini unutmuş olmalıydım. Annem sormasını istemediğim soruyu soruverdi:

— Canın mı sıkkın senin? Anlatmak ister misin?

— Yok, bir şeyim, dedim yüzüne bakmadan. Bakarsam yüzümden her şeyi okuyabilirdi çünkü.

— Biraz uykum var. Ondandır belki, diye ekledim.

Sütümü bir dikişte bitirip masadan kalktım. Ellerimi ve ağzımı yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Artık çıkmaya hazırdım. Babam dün gece işyerinde nöbetçi kalmıştı ve henüz gelmemişti.

— Babam kaçta gelir anne, diye sordum anneme.

— Bir saat sonra gelir inşallah, dedi annem.

—Ben de büyüyünce babam gibi polis olacağım, dedim.

Annem gülümsedi:

— Olursun tabii, dedi. Yusuflar'ın ziline basmayacak mısın?

Annem sormasını istemediğim ikinci soruyu da sormuştu işte.

— Hayır, basmayacağım, dedim kızgın kızgın. Artık okula onunla gitmeyeceğim. Konuşmuyorum onunla. Bir daha da konuşmayacağım!

Sokağa indiğimde serin sabah rüzgârı karşıladı beni. Montuma sıkıca sarıldım. Yolda benimle birlikte birçok okul yolcusu vardı. Kendimden bile gizleyerek Yusuf'a bakındım. Yanımızdaki apartmanda oturuyorlardı dolayısıyla yolumuz da aynıydı onunla. Sabahları ben daha önce çıkabildiğim için onların ziline basardım. Okula birlikte gider ve dönerdik. Yusuf benim en iyi arkadaşım, dostum, sırdaşımdı. Ben de onun. Tabii düne kadar…

Artık konuşmayacaktım onunla, hem de ölünceye kadar. Dün yaptığı şey kalbimi öyle kırmıştı ki onu görmek bile istemiyordum.

Birbirimizden hiçbir şey gizlemeyeceğimize söz vermiştik. Dün ise… Kantine meyve suyu almaya gitmiştim. Sınıfa girdiğimde Yusuf'un, Faruk ve Eren ile fısır fısır bir şeyler konuştuğunu gördüm. Konuşmaya öyle dalmışlardı ki yanlarına yaklaştığımı fark etmediler bile! Belli belirsiz kendi adımı duydum. Beni fark ettiklerinde birden telaşlanıp konuşmayı kestiler.

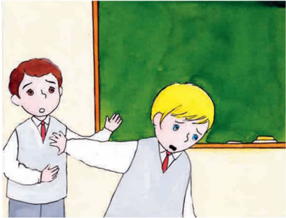
— Ne konuşuyordunuz, dedim merakla.

— Hiiiç, dedi Yusuf. Hiçbir şey!

— Hiçbir şey öyle mi, dedim öfkeyle. Demek benden gizlediğin şeyler var. Hem de benim hakkımda! Ben de seni dostum bilirdim! Hani birbirimizden gizli hiçbir şeyimiz olmayacaktı!

— Dur Fatih, dedi Yusuf. Hemen kızma! Düşündüğün gibi değil. Sabredersen gerçeği öğreneceksin!

— Dostum değilsin artık, diye bağırdım ona. Gözlerimin dolduğunu görmemesi için hızla çıktım sınıftan.

Okula iyice yaklaşmıştım. Yalnız yürüdüğüm için kendimi mutlu hissediyordum. Yusuf'la yürürken sürekli konuştuğumuz için yoldaki hiçbir şeye dikkat etmezdik. Alt sokakta yeni bir pastane açıldığını, yazın dondurma satan amcanın turşu satmaya başladığını hiç fark edememiştim mesela. Evet… Bir daha konuşmayacaktım onunla…

Yusuf o gün okula gelmemişti. Faruk ve Eren'le de konuşmadığım için neden gelmediğini onlara sormadım. Hem neden merak edecektim ki? O benim arkamdan iş çeviren biriydi ve artık dostum değildi.

Eve döndüğümde kendimi yorgun hissediyordum. Biraz uyudum. Sonra kalkıp ödevlerimi yaptım. Düne kadar ödevlerimizi hep Yusuf'la yapardık. Bundan dolayı tek başıma ödev yapmak biraz zor gelmişti ama alışacaktım. Artık Yusuf diye bir arkadaşım yoktu.

Yine de okula neden gelmediğini düşünmeden duramıyordum.

Ödevlerimi yaptıktan sonra Yusuf ile birlikte üzerinde çalıştığımız model helikopterin çizimlerini çıkardım ortaya. Modelin kendisi ise Yusuf'taydı. Bittiğinde çok güzel olacaktı. Bizim eserimiz olacaktı. Ama gerekli bazı parçaları o kadar aramamıza rağmen bulamamıştık. Bu yüzden helikopterimiz yarım kalmıştı. Zaten artık canım helikopterle de uğraşmak istemiyordu.

Ertesi gün Yusuf okuldaydı. Aynı sırada oturmadığımıza sevineceğim hiç aklıma gelmemişti. İkimiz de birbirimize bakmamaya çalışıyorduk. Aslında arada ben ona bakıyordum. Anladığım kadarıyla benim ona bakmadığım anlarda o da bana bakıyordu. Yusuf da kırgın görünüyordu.

Başta hoşuma giden yalnızlık artık beni çok üzüyordu. Kendimi dünyada yapayalnız kalmış gibi hissediyordum. O gün ne konuşu-

yorlardı acaba? "Sonra sen de öğreneceksin!" demişti Yusuf. Düşündüğüm gibi hakkımda kötü şeyler konuşmuyorlardı belki de. O zaman... Çok büyük bir hata yapıyordum.

Yusuf ile küsmemizin üstünden üç gün geçmişti. Okul artık eğlenceli bir yer değildi benim için. Birbirimize bakıyor ama konuşmuyorduk. O kırgınlığından konuşamıyordu benimle. Bense gururumdan yanına gidemiyordum.

Dördüncü gün olmuştu. Okulda üçüncü derse girecektik. Sıramda oturuyor, bir sonraki dersin kitabını karıştırıyordum. Arkamda birinin seslendiğini duydum. Döndüm. Yusuf'tu.

— Konuşalım mı, dedi.

— Konuşalım, dedim sevincimi belli etmemeye çalışarak.

Yanında ayakkabı kutusu kadar bir kutu vardı.

— Bak, dedi kutuyu açarak.

Gözlerime inanamıyordum. Model helikopterimiz için o kadar arayıp da bulamadığımız parçalardı bunlar. İçim içime sığmıyordu.

— Nereden buldun bunları, dedim sevinçle.

— Bir ay önce amcama söylemiştim. Bulup göndermiş. Pazartesi günü aldık paketi. Yani dört gün önce… Eksik parçaları kullanarak helikopteri tamamlayacaktım. Sana sürpriz yapacaktım. O gün Faruk ve Eren'e bunu anlatıyordum. Sana söylemeyeceklerine söz

vermişlerdi. Senin hakkında kötü şeyler söyleyeceğimi nasıl düşünürsün? Beni ne kadar kırdın biliyor musun?'

O an bir köstebek olup yerin altına tüneller açmak ve o tünellerde kaybolmak isterdim. Çok ama çok utanmıştım. Hata yapmıştım, büyük bir hata…

Belli belirsiz,

— Özür dilerim, çıktı ağzımdan. Ben… Her şeyi yanlış anlamışım. Affet!

İki dost birbirimize sarıldık. Gözlerimiz dolmuştu ama ikimiz de başkalarının yanında ağlamaktan hoşlanmazdık. Faruk ve Eren ise gülerek bize bakıyorlardı.

Çıkış zili çalar çalmaz her zaman olduğu gibi Yusuf'la yola düştük.

— Parçaları bulduysan helikopteri neden tamamlamadın, diye sordum Yusuf'a.

— Sen bana küsünce canım istemedi. Bıraktığımız gibi duruyor!

— Haydi öyleyse! Acele edelim, dedim. Tamamlamamız gereken bir helikopterimiz var!

HAZİNE PEŞİNDE

O gün canı çok sıkkındı Elif'in... Mutsuzdu... Çok önemli bir sebebi vardı mutsuz olması için...

Sıra arkadaşı Kübra'ya ailesi yeni çıkan, çizgi roman kahramanlarının resimleriyle süslü bir mobilya takımı almışlardı. Önceki gün ona uğradığında görmüştü... Hele karyolası o kadar güzeldi ki! Üzerindeki yorgan pembeydi ve yine o sevdiği çizgi roman kahramanlarının resimleri vardı üzerinde.

Kübra kim bilir ne kadar mutluydu öyle bir odası olduğu için! Kübra'nın anne ve babası onu ne kadar çok seviyorlardı! Öyle ya o takımlar bildiği kadarıyla oldukça pahalıydı. Bu kadar pahalı bir hediye aldıklarına göre kızlarını çok ama çok seviyor olmalıydılar. "Benim annem ve babam beni hiç sevmiyor demek ki!" diye düşündü. İçini üzüntü, öfke ve kıskançlıktan oluşan bir duygu kapladı.

Gözleri doldu, ağlamaya başladı. O sırada annesinin kendisine seslendiğini duyduğu hâlde gitmedi annesinin yanına... Yatağına yüzüstü uzanıp ağlamaya devam etti.

Annesi, Elif gelmeyince meraklanmıştı. Önce kapıyı çaldı.

— Elif! İçeride misin kızım?

Elif yine cevap vermedi. İyice telaşlanan annesi içeri girdi. 'Elif, hasta mısın?' diye sordu. Elif hıçkırarak,

— Siz beni sevmiyorsunuz işte, sevmiyorsunuz, dedi.

Annesi çok şaşırmıştı.

— Yavrum bunu da nereden çıkardın? Hangi anne baba çocuğunu sevmez? Seni canımızdan çok sevdiğimizi bilmiyor musun, dedi.

— Hayır, diye hıçkırmaya devam etti Elif. Sevseydiniz Kübra'nın yatak odası gibi bir yatak odası alırdınız bana. Onun anne ve babası almışlar çünkü onu seviyorlar. Siz ise

beni hiç sevmiyorsunuz! Keşke onların kızı olsaydım!

Elif'in annesinin gözleri yaşla dolmuştu. Böyle bir davranışı ondan hiç beklemiyordu.

— Böyle düşünmene çok üzüldüm Elif, dedi. Şunu bil ki sevgi ve mutluluk parayla ölçülmez, parayla kazanılmaz. Kübra'nın anne ve babası onu seviyorlardır mutlaka. Ancak bizim sana pahalı bir yatak takımı almamamız seni sevmediğimizi göstermez.

Annesi başka bir şey söylemeden odadan çıkmıştı. Elif, annesini çok kırdığını anlamıştı. Evet, bunun için üzgündü ama o takımı o kadar çok istiyordu ki... “Belki de o kadar paraları yoktur.” diye düşündü. “Beni gerçekten sevseler sevinmemi isterlerdi. Babam daha fazla çalışır, annem para biriktirir, bir şekilde alırlardı istediğimi. Evet, sevmiyorlar işte beni!”

Birileriyle konuşmak, annesi ve babasından dert yanmak istiyordu. Başka bir konu olsa önce annesine sonra da babasına anlatırdı. Ama onları kendilerine kötüleyemezdi ya! Bu konu başkaydı... Aklına dedesi ve ninesi geldi. Elifler'in hemen alt katında oturuyorlardı. Annesinden izin alıp onların yanına indi. Mutfakta bir şeylerle meşguldü annesi. Konuşurken bakmamıştı Elif'e...

— İnebilirsin, demişti sadece...

Ona dedesi kapıyı açmıştı. Ninesi Kur'ân-ı Kerim okuyordu.

— Hava çok güzel, dedi dedesi. Gel, balkonda oturalım.

Balkona çıktılar. Elif'in aklında anneciğinin üzgün yüzü ile Kübra'nın pembe karyolası dönüp duruyorlardı.

— Zengin olmak çok güzel bir şey değil mi dede, dedi Elif.

— Değişir, dedi dedesi. Her zenginlik mutluluk getirmeyebilir ama mutluluk getiren zenginlikler vardır elbette! Hayırdır nedir bu zenginlik meselesi?

Anlattı Elif dedesine... Kübra'nın pembe karyolasını, kapı kolları kalpli dolabını, kalpli yastıklarını, çalışma masasını... Sonra annesinin üzgün, güzel yüzünü...

— Keşke daha zengin olsaydık değil mi dede? O zaman benim tüm isteklerim gerçekleşirdi, anne ve babamı da hiç üzmezdim!

— Doğru, dedi dedesi bembeyaz sakalını sıvazlayarak... Çok sevindim böyle düşünmene!

Şaşırmıştı Elif.

— Nasıl yani, dedi.

Konuşmaya devam etti dedesi:

— Maalesef çocuklarımdan hiçbiri zengin olma gayretinde olmadılar. Ne baban, ne amcan, ne de halan... Oysa benim elimde kayıp bir hazinenin haritası var. Hem de mahallemizde gömülü bir hazine. Ben artık yaşlandım

böyle şeylerle uğraşamam. Ama mademki nihayet bir torunum akıllı çıktı, sana bu hazine haritasını vereceğim. Ancak şartlarım var!

Elif heyecandan ve sevinçten hop oturup hop kalkıyordu.

— Söyle dede, söyle!

Dedesi sakinliğini hiç bozmuyordu. Tamam, acele etme. Öncelikle bu hazine meselesi senin, benim ve ninenin arasında kalacak. Annene, babana ve ağabeyine hiçbir şey söylemeyeceksin. İkinci şartıma gelince;

bu hazineyi aramaya üç gün sonra başlayacaksın... Ve son şartım: Bu işe günde bir saatten fazla zaman ayırmayacaksın. Baban ve annen nereye gittiğini sorarlarsa "Dedemin bir işini hâllediyorum." dersin. Tamam mı?

— Tamam, dedi Elif sevinçle... Zengin olacağız!

Üç gün geçmek bilmedi Elif için. Ancak hazine haritasını üç gün sonra vereceğini söylemişti dedesi. Hazine haritası elinde olsaydı da aramazdı, çünkü dedesine söz vermişti.

Elif'in annesi eşiyle paylaşmıştı olanları. Bunu babasının bakışlarından anlamıştı Elif. Ancak annesi de babası da Elif'e bu konuda tek kelime etmiyorlardı. Biraz mesafeli davranıyorlardı o kadar. Elif ise üzgündü. Annesinin dizlerine yatmak, babasıyla oyun oynamak istiyordu. Ciddiydi annesi ve babası artık. Çok ciddi... "Hazineyi bulunca onlara çok güzel ve pahalı hediyeler alırım. Beni affederler." diyordu kendi kendine. Böyle olmasını diliyordu. Şu üç gün bir geçseydi!

Üçüncü günün akşamı dedesi onu çağırdı. Elinde eski bir kâğıda çizilmiş hazine haritası vardı. Eski harfler vardı haritada.

— Ama ben bu yazıyı anlayamam ki, diye sızlandı Elif.

— Biliyorum, dedi dedesi. Onun için haritayı tekrar çizip yazılarını yeni harflere çevirdim, diyerek bir başka haritayı gösterdi Elif'e.

İki harita aynıydı. Elif dedesinin çizdiği yeni harflerle yazılı haritayı alacaktı. Herhangi bir kaybolma durumuna karşı eski harita dedesinde kalacaktı.

Ertesi gün okuldan çıkar çıkmaz dedesinin yanına geldi. Birlikte haritayı incelediler. Çok farklı bir haritaydı bu dedesine göre. Hazine birkaç parçaya bölünmüş gibiydi. Elif'in gitmesi gereken ilk yer okul yolundaki büyük çınar ağacının kovuğuydu.

Hızlı adımlarla yürüdü Elif. Bir yandan dikkat çekmemek için telaşlı görünmemeye,

koşmamaya çalışıyordu. Ağacın yanına gelmişti işte. Etrafta kimsenin olmadığına emin olunca haritayı çıkardı. Bu ağacın bir kovuğu olmalıydı. Ağacı incelemeye başladı. Kovuğu gördüğünde sevinçten çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Ancak oraya boyu yetişmezdi. Büyükçe bir taşı yuvarlayarak kovuğun yanına getirdi. Ter içinde kalmıştı. Taşın üzerine çıktı. Elini kovuğa daldırdı. İçeride ağaca çivilenmiş muska gibi bir şey görünüyordu. Birkaç kere koparmaya çalıştı ama koparamadı. Son bir kez tüm gücüyle asıldı. Alıp hemen aşağıya indi. Heyecanla açtı. Eski yazılar yazılı sararmış bir kâğıt vardı bez paketin içinde...

Koşarak dedesinin yanına gitti. Dedesi gözlüklerini takarak uzun uzun inceledi kağıdı.

— Hımmm, dedi.

Elif, heyecan içinde bekliyordu.

— Bu bir zincirli harita demek ki!

— Zincirli harita ne demek dede, dedi merakla.

Ninesi saçlarını okşuyordu Elif'in bu arada.

— Yani harita hazinenin gömülü olduğu yeri birkaç adımda söyleyecek bize. Kovuktaki kâğıtta sağlık ocağı yakınlarında yıkık bir duvarın taşlarından birinin altında bir kâğıt daha olduğu yazılı. Büyük ihtimalle o kâğıtta başka

bir kâğıdın yeri yazıyor. Bu birkaç adım daha sürecek... Son kâğıtta ise hazinenin yeri yazılı olacak.

Elif, artık ödevlerini çabucak bitirip kâğıt aramaya koşuyordu. Kâğıtlardan birini iki sokak ötede bir ağacın dallarına sarılı küçücük bir bohçanın içinde bulmuştu. Bir diğerini kör bir kuyunun kapağının kenarında… Ellerinde altı kâğıt olmuştu. Heyecanı son haddine varmıştı Elif'in.

Yedinci kâğıdı bir parkta kaydırağın altında buldu. Yine küçük bir muskanın içindeydi kâğıt. Hiç açmadan dedesinin yanına gitti. Birlikte kâğıdı incelediler. Elif gördüğüne inanamıyordu. Kâğıt gerçekten hazinenin yerini tarif ediyordu. Ve hazine evlerinin bahçesindeki kiraz ağacının altındaydı.

Hazineyi çıkarırken kendilerini kimsenin görmemesi için bir plan yaptılar dedesiyle. Ertesi gün Elif okuldan gelir gelmez ninesi annesini Zeynep Teyze'ye misafirliğe götürecekti.

Babası işte, abisi okulda olduğu için rahatça çalışabileceklerdi. Çabucak sabah olması için erkenden uyudu o akşam. Rüyasında "Pembe bir odada tüm sevdiklerine pahalı ve güzel hediyeler verdiğini" gördü.

O gün hiç istemeyerek okula gitti. Dedesi izin vermemişti evde kalmasına. Dersler bitince koşarak eve geldi. Ninesi ve annesi çıkmıştı. Evde dedesi ve kendisinden başka kimse yoktu. Kiraz ağacının dibini kazmaya başladı dedesi. Elif de toprakları iterek ona yardım ediyordu. Epeyce kazdıktan sonra dedesinin durduğunu fark etti. Hemen dedesine yaklaştı. Nihayet... İşte hazine oradaydı. Küçük, parlak bir sandık duruyordu kazdıkları yerde. Dedesi sandığı alıp toprağını, tozunu silkeledi ve Elif'e verdi.

— Sen aç yavrum, dedi. Bu senin hazinen!

Elif heyecandan titreyen elleriyle açtı hazine sandığını. İçinde... Bir fotoğraf, bir de kağıt

vardı… Fotoğrafa baktı ilkin... Kendi fotoğraflarıydı. Geçen sene Ramazan Bayramı'nda babasının ısrarı üzerine hep birlikte bir aile fotoğrafı çektirmişlerdi. Babası, annesi, abisi, dedesi, ninesi ve kendisi... Gülümsüyorlardı objektife... Sonra kağıda baktı… Bu bir nottu... Kendisine yazılmıştı...

"Elif... Dünyanın en büyük hazinesi, en büyük zenginliği ailedir. Bu gerçeği anlaman için böyle bir oyuna başvurduk ninenle. Hepimiz seni çok seviyoruz. Pembe yatak odasına gelince... Odana çıkıp bir bak istersen..."

Başını kaldırdı. Dedesi sevgi dolu gözleriyle kendisine bakıyordu. Kucağına atladı dedesinin. Ağlamaya başladı:

— Dedeciğim, dedi. Artık anladım! Gerçekten siz bütün hazinelerden daha değerlisiniz! Bir daha kimsenin parasına eşyasına özenmeyeceğim! Sizleri çok seviyorum!

— Biz de seni çok seviyoruz yavrum, dedi dedesi. Sen yine de odana bir bak!

Koşarak yukarı, odasına çıktı Elif... Pembe karyola oradaydı. Kalpli yastıklar ve çalışma masası da. Sevindi Elif. Ama farkında olmadığı hazinesini bulma sevincinin yanında odasının sevinci çok küçük kalıyordu.

SARMAN KEDİ VE PEYNİRLİ BÖREK

Ilık bir sonbahar gününün ikindisiydi. Güneş ufka epeyce yaklaşmıştı ama havanın kararmasına daha vakit vardı. Babamın, evin salonuna benim için koyduğu masada ödevlerimi yapıyordum. Kendime ait bir odam yok benim. Evimiz bir yatak odası, bir salon ve bir küçük sofadan oluşuyor. Eve girince sizi karşılayan sofamız küçük mutfağımıza açılıyor.

O gün Fen Bilgisinden ve Türkçeden ödevim vardı. Fen'den 'Vücudumuzu Tanıyalım' ünitesinde 32'den 34'e kadar olan sorular cevaplandırılacaktı. Türkçeden ise "Vatanım" isimli hikâye okunup etkinlikler yapılacaktı.

Önce Fen Bilgisinin sorularını cevaplamaya başladım. Ben soruları cevaplandırırken mutfaktan o çok sevdiğim koku gelmeye başladı.

— Peynirli börek, diye küçük bir çığlık atıp mutfaktaki annemin yanına koştum.

— Anneciğim, yaşasın! Peynirli börek yaptın demek. Pişti mi?

Annem sevinç gösterime gülümsedi. Tencereye doğradığı soğandan gözünü ayırmadan cevap verdi:

— Pişti evet! Ama hiç ümitlenme! Bir saat sonra ağabeyin ve baban gelince yemek yiyeceğiz inşallah. Şimdi yersen bizimle yiyemezsin. Biraz sabret!

Dudağımı büzüp içinde buram buram tüten peynirli börek bulunan fırının yanına oturdum. Fırının camından içindeki böreğe bakıyordum.

— Bir dilimcik olsun yiyemez miyim anne?

Akşam en çok yemek yiyen ben olacağım, söz veriyorum!

Annem yalvarmalarıma daha fazla dayanamadı. Akşam yemeğinde mızmızlanmamam şartı ile bir dilim börek yiyip, bir bardak ayran içmeme razı oldu.

Böreğimi ve ayranımı alıp masama, dersimin başına döndüm. Anneciğim bütün yemekleri çok güzel yapardı ama iş peynirli böreğe gelince güzel kelimesi bile eksik kalırdı.

Bir dilim asla yetmezdi ya buna da şükürdü. Artık akşama kadar sabredecektim.

Fen Bilgisi'nin sorularını cevaplamak için konuyu tekrar gözden geçirmem gerekiyordu. Kitapta tüm vücudumuzun beynimize bağlı olarak çalıştığı yazıyordu. Okulumuzdaki müdürümüz gibiydi yani. Her organ ne yapacağını ona soruyordu. Tüm düşüncelerimiz, bilgilerimiz, anılarımız beynimizde depolanıyordu. Beynin işleyişi bugün bile tam olarak anlaşılamamıştı.

Düşündüm… Bütün bunları kafamın içindeki bir et parçası yapıyordu öyle mi? Yine birer et parçası olan göze görmesini; burna koku almasını, kulağa duymasını emrediyordu? Öyleyse beynin içinde ona ne yapacağını söyleyen başka bir beyin olması gerekmez miydi?

Bütün bu soruların cevabını biliyor olmanın rahatlığıyla böreğimden bir ısırık aldım. Beyni yaratan da, ona ne yapacağını emreden de

Yüce Allah idi. Göz onun emri ile görüyor, burun onun emriyle koku alıyor, kulak onun emriyle duyuyordu. Ya dilimiz? O da dünyadaki çeşit çeşit tatları yine O'nun emriyle ve öğretmesiyle alıyordu.

"Her şey bir tek kişinin elinden çıkmazsa karışır." demişti annem. Mesela, bu yemeğe benimle birlikte birkaç kadın daha elini sürse yemek ya çok tuzlu olur ya da tuzsuz. Bir yemek bile birden fazla elin karışmasıyla lezzetini kaybederken şu koskoca kâinatın kendi başına hareket ettiği ya da birden fazla gücün işi olduğu nasıl düşünülebilir?'

Ayranımdan bir yudum aldım. Böreğimi ise küçücük lokmalarla yiyordum ki çabuk bitmesin. Birden dış kapının önünde bir hareketlilik hissettim. Sonra derinden bir miyavlama ve iki küçük tırmıklı patinin kapıya sürtünmesiyle çıkan ses…

Koşup kapıyı açtım. Bu komşumuz Hayriye Teyzeler'in kedisi Sarman'dı. Yemyeşil gözleriyle gözlerime değil yüreğime bakıyordu.

— Hayırdır, dedim yanına çömelerek. Sokak köpekleri mi kovaladı yoksa?

Yine derinden bir mırıltıyla koluma, bacağıma sürtünmeye başladı. Bir şey istiyor gibiydi. Susamış mıydı acaba? Neden sahibine değil de bize gelmişti?

Mutfağa gidip bir plastik kaba su doldurdum. Kapıda beni bekleyen Sarman'ın önüne

koydum. Başını uzatıp şöyle bir kokladı ama bir yudum bile içmedi. Başka bir şey istiyordu.

— Börek mi istiyorsun yoksa Sarman, dedim.

Masamdaki böreği alıp kapıdaki basamağa, Sarman'ın yanına oturdum.

— Eee, dedim. Ne olacak şimdi? Bu böreği vermesi için anneme ne diller döktüm biliyor musun? Bana bile yetmez zaten!

Sarman açgözlü bir kedi değildi. Çoğu zaman verdiğimiz yiyecekleri yemezdi. Hayriye Teyze'nin dördüncü çocuğuydu adeta. Tüm çocukları evlenip başka şehirlerde yaşadıkları için Hayriye Teyze ve Osman Amca ona çok bağlanmışlardı. Annem bu kedinin "onurlu bir insan gibi" olduğunu söylerdi hep.

Benim böreği vermediğimi görünce bir kez daha baktı gözlerime yeşil yeşil. Hayır, gözlerime değil yüreğime. Sitemkâr bir 'Mırrrrrr!' çekerek yanımdan kalktı. Gitmeye hazırlanıyordu.

— Dur Sarman, dedim telaşla. Dur, şakadan anlamaz mısın sen? Misafirimsin benim ve bu börek ikimizin!

Hemen bir parça börek koparıp önüne koydum. Durdu. Sonra böreği yemeye başladı. Bir lokma da ben aldım börekten. Sonra

bir parça daha ona. Bir lokma daha bana. Küçücük börek dilimi büyümüş, büyümüş bir tepsi olmuştu sanki, bitmiyordu. Misafir bereketiyle gelmişti! Böreğimiz bitince bir güzel yalandı Sarman. Kuyruğunu salladı keyifli keyifli. Kendi hâlince teşekkür ediyordu önce Rabbine sonra da bana.

— Ne demek Sarman, dedim gülerek. Komşu değil miyiz şurada? Her zaman bekleriz!

Karanlık iyice çökmüş, hava soğumuştu. Kapıyı kapattım. Boş tabağı mutfağa bıraktım. Salata yapan anneme,

— Eline sağlık anneciğim, dedim.

Masamın başına geçtim. Ödevlerim beni bekliyordu.